

Källa: Östgöta-posten. Datum: 1909-01-08.

Ett sorgespel i Jämtlandsfjällen.

Hvad föraren och andra berätta.

På senaste nyårsaftonen utspelades ett hemskt drama i de jämtländska fjällen på gränsen mot Norge, i det att bröderna Oscar och Erik Printzsköld, söner till förste hofmarskalken Printzsköld, då under en våldsamt snöstorm omkommo.

Bröderna Printzsköld befunno sig på en turistfärd i Storlientrakten; de hade af allt att döma gått ut från Dufeds station, därifrån följt landsvägen norrut och så kommit till den omkring tre och en half mil norr om Storlien liggande Medstugan. Här hade de stannat natten till torsdagen eller nyårsaftonen. Tidigt på torsdagens morgon bröto de i sällskap med en förare vid namn Henrik Persson upp från Medstugan. De hade föresatt sig att öfver de mellanliggande fjällen skida ned till Storlien.

När affärden från Medstugan skedde, var vädret lugnt och vackert, och ingen vind att tala om blåste. Efter en stund friskade vinden emellertid i, och öfvergick snart till half storm. Det blef hvad man där i trakten kallar ett "*jordref*" : snön, som låg på fjällen, refs upp af blåsten, som förde den med sig i stor mängd. Snöstormen och den skarpa kylan i förening satte skidåkarnes spänstighet på hårda prof. Lyckligt nåddes emellertid den s. k. Dicksonska villan, belägen ungefär midt emellan Medstugan och Storlien. Här rastade man, gjorde upp eld, kokade choklad och åt smörgåsar. Sedan man rastat en stund ville bröderna fortsätta. Föraren tyckte emellertid, att hans skyddslingar sågo väl mycket medtagna ut och rådde dem därför att stanna kvar öfver natten, där de voro. Detta förslag mottogs emellertid med lifliga protester. "Tror Persson, att han kan ta sig fram till Storlien i detta väder!" frågade de. — "Jo, mycket väl, men om herrarna kunna det, är en annan fråga." — "Å, kan Persson göra det, så kunna vi med." Och det blef så beslutadt att fortsätta.

Stormen hade nu nått en fruktansvärd styrka. Sällskapet skidade emellertid oförtrutet på. Det blef dock allt svårare att ta sig fram. De båda bröderna spände därför af sig skidorna, de menade, att man lättare borde taga sig fram genom att gå. Man hade gått ett stycke, hela tiden öfver svår och tröttande terräng, då Oskar, till synes den mest medtagne af bröderna, föreslog, att man skulle lämna skidorna kvar. Så skedde. Befriade från tyngden af skidorna sträfvade bröderna framåt, men deras krafter blefvo allt mindre, och de måste hela tiden stödja sig på föraren. Stormen blef värre och värre, snön yrde i massor och stängde utsikten åt alla håll.

Nu började marken att slutta. Föraren föreslog då, att han skulle vända tillbaka efter skidorna; stående på dessa borde det bli lätt att praktisera sig nedför sluttningen. De båda bröderna satte sig att hvifa, medan föraren hemtade skidorna. När denne efter en stund kom tillbaka, voro emellertid båda bröderna så illa därän, att ingen kunde hålla balansen på skidorna. Det blef åter att gående söka taga sig fram.

"Nu orkar jag ej längre."

De kommo knappa hundra meter längre, då störtade Oskar omkull, utmattad af de kolossala ansträngningarna. "Nu orkar jag ej längre", stönade han. Föraren släpade honom bort till några björkbuskar i närheten. Den yngre lade sig här äfven han. Det var alltför tydligt, att man ej kunde komma längre. Bröderna bådo nu föraren, att han skulle bege sig ned till Storlien och därifrån skaffa hjälp. Persson gaf sig i väg. Efter en

ansträngande färd, under hvilken han till att börja med kom ur den rätta riktningen, anlände han vid 8-tiden på kvällen till Storlien.

Man skyndar till undsättning.

Vid Storlien blef det stor uppståndelse med anledning af Perssons berättelse, och hvarenda person, som kände sig kompetent att deltaga i undsättningsexpeditionen, var genast villig att ge sig ut i det hårda vädret. Några af officerarna, som vistades, här, förklarade sig vilja gå ut följande morgon, men de afråddes härifrån, ty en sådan expedition vore en allvarlig sak, och kommo någon vilse, skulle det endast försvåra situationen, i dess helhet.

Banvakten Aune och järnvägsarbetaren Löfgren voro efter någon halftimme färdiga att ge sig af. rustade med filtår och kälkar, och andra skulle, så fort de hunno, komma efteråt. Aune hade bland annat med sig ett dussin raketer för att släppa upp, ifall han och hans kamrat funne de nödställda, för att därmed kalla de öfriga sökande till platsen,

Och så gåfvo sig de båda männen af, så småningom följda af 8 eller 9 andra. De fingervisningar de hade att följa vid sitt sökande voro mycket dåliga, då föraren Persson vid framkomsten till Storlien befann sig i ett så medtaget tillstånd, att hans första framställning af det hela blef mycket bristfällig. Endast de båda mannens långa erfarenhet och instinkt kunna förklara, att de efter blott en timmes letande hittade bröderna Printzsköld. Aune sände då upp en raket, och flera af de andra sökande kommo fram till stället. Man såg genast, att det var slut med Erik Printzsköld, men icke desto mindre började man genast frotera honom såväl som brodern, som visade svaga lifstecken.

Föraren Persson var för uttröttad för att kunna omedelbart ge sig i väg från Storlien, efter en kort stunds rast återvände han emellertid i sällskap med tvänne andra män, försedda med en kälke, till det ställe, där han lämnat de båda bröderna. Detta utvisar ett oerhördt kraftprof från hans sida — öfver hufvud ha turister uppe i Storlien gifvit det varmaste erkännande åt hr Perssons uppträdande och hela hållningen från det präktiga folket i Storlien mot turisterna.

Fåfänga upplifningsförsök.

Vid half 2-tiden på nyårsnatten var den sorgliga expeditionen åter i Storlien. Redan dessförinnan hade man därifrån satt sig i förbindelse med en läkare i Östersund. Man funderade först på att beställa ett extratåg därifrån för läkarens räkning, men då ett sådant skulle behöft sex timmar för att nå fram, afstod man. från denna tanke men skaffade sig i stället upplysning om hur de förolyckade lämpligast borde behandlas.

På hotellet fördes de båda bröderna, enligt Östersundsläkarens föreskrift, först in i ett rum med låg temperatur, där de energiskt behandlades, och därefter in i ett rum med högre temperatur.

Läkare skaffades för öfrigt från Trondhjem och var vid half 4-tiden i Storlien. Hittills hade båda bröderna behandlats, men doktorn förklarade nu, att Erik Printzsköld var död. Hos Oskar hade man börjat märka tecken till hjärtverksamhet, och han bäddades nu in i filtår och varma krus. Alla ansträngningar och omsorger voro dock förgäfves, och kl. 10 på nyårsdagens morgon förklarade läkaren, att också Oskar Printzskölds lifsgnista slocknat.

De båda döda

hade i lifstiden förstått att knyta de vackraste förhoppningar vid sig. Oskar Printzsköld var född i okt. 1887 och sålunda nyss fylld 21 år. Student sedan förra våren hade han en termin varit inskrifven som studerande vid Stockholms högskola. Erik Printzsköld var två år yngre än

brodern och skulle nu till våren undergå mogenhetsexamen. Båda beskrivas som intelligenta och lofvande unga män. För sport hyste de stort intresse och voro vana skidåkare.